

Krumvířský

zpravodaj

4/2012

KRUMVÍŘSKÉ VÁNOCE

v tomto čísle:

- Praktické informace - NajduTě
- ZŠ Krumvíř
- Agility v Krumvíři
- Na cestách – Norsko
- Z historie – Nošení do kůta
- Koncert Tři sestry
- Vítání občánků
- Hubertova jízda
- Mikulášská zábava
- Zahájení adventu
- Vánoční besídka ZŠ a MŠ
- Vánoční koncert ZUŠ Klobouky
- Kalendář společenských a kulturních akcí
- Společenská kronika

Pečení a zdobení vánočních perníčků ve školní družině

Plavecký výcvik 1. a 2. ročníku

Slovo starosty

Vážení spoluobčané, v tomto předvánočním čísle našeho zpravodaje Vás budu informovat o větších investičních i neinvestičních akcích, které se uskutečnily v letošním roce.

Těsně před velikonoce se stihla vybudovat takřka nová komunikace kolem bytovek až po Šebestovo.

Dlouho očekávaných oprav se dočkal i kulturní dům. Tyto opravy se týkaly vstupního schodiště, na kterém se v rámci možností zbrousily náslapy, na kterých stála voda. Dále se zde opravily odpadávající podstupnice. Potom následovala výměna všech oken, venkovních dveří a vrat. Na výměnu oken a dveří byla vybrána ve výběrovém řízení firma Pramos Šitbořice, na nová vrata pak G-Mont Hodonín s nejnižšími cenovými nabídkami (Pramos 734.955,- Kč a G-Mont 38.052,- Kč). Současně s výměnou oken, dveří a vrat v kulturním domě se uskutečnila také výměna v budově hasičské zbrojnice asi za 117.360,- Kč. Opravu si po dlouhé době zasloužilo i sociální zařízení (WC) a také kuchyň v KD. Zde se vybouralo staré obložení, dlažba i veškerá instalatérská a elektrikářská instalace a všechno bylo nahrazeno novým zařízením.

Na podzim se vybuďovala nová kanalizace pro rodinné domy (od Krapků po Šefčíkovo), která v té lokalitě nebyla možná napojit na kanalizační síť. Tato kanalizace stála asi

120.000,- Kč.

S opravou chodníků na „Drahách“ se začalo v měsíci listopadu. Staré chodníky byly úzké a místy v havarijním stavu. Opravy se dočkal úsek od Pavlasového po novostavbu manželů Svobodových asi za 420.000,- Kč. Z použitých demontovaných chodníkových dlaždic, které byly v dobrém stavu, se vybuďoval chodník za mateřskou školou na školní zahradu. Důvodem pro vybuďování tohoto chodníku bylo, aby děti nemusely vycházet hlavním vchodem u hlavní silnice. K tomuto účelu se muselo vybuďovat také malé schodiště z budovy MŠ.

A když už jsem u dětí, tak pro ty

z místní části „Statek“ se vybuďoval malý dětský koutek naproti bytovky (63.000,- Kč).

A poslední investiční akcí, která se snad podaří zrealizovat ještě letos (pokud to počasí dovolí) je kanalizace pro rodinné domy „Za humny“. Kanalizaci bude stavět firma Inženýrské stavby Hodonín za asi 350.000,- Kč.

Protože už tady máme předvánoční čas, tak letos už asi nic víc nestihneme. A tak bych Vám všem chtěl popřát klidné prožití svátků vánočních, hlavně dětem velkou nadílku pod stromečkem a do nového roku hodně úspěchů, zdraví a štěstí.

Jaroslav Komosný

Z jednání OZ Krumvíř

22.11.2012

Předsedající starosta Obce Krumvíř Jaroslav Komosný zahájil 4. zasedání Zastupitelstva obce (dále jen „ZO“) ve 20.00 hodin, všechny přivítal a konstatoval, že zasedání bylo svoláno řádně a včas. Konstatoval, že je přítomna nadpoloviční většina členů ZO, zastupitelstvo je tedy usnášeníschopné. Sděлил jména omluvených členů ZO.

Přítomni, omluveni, nepřítomni: viz prezenční listina

Bod č.1, Technický bod

Zapisovatelkou byla jmenována Lucie Šoršová.

Jaroslav Komosný konstatoval, že zápis ze zasedání číslo 3/2012 byl řádně ověřen a je vyložen k nahlédnutí, námítky proti zápisu nebyly podány.

Jaroslav Komosný vyzval zastupitele, aby podali návrhy na ověřovatele zápisu o průběhu 4. zasedání ZO. Navrženi byli Tomáš Koníček a Kristýna Vlasáková, kteří vyslovili s návrhem souhlas.

Usnesení č. 34/12/Z 4

Zastupitelstvo obce Krumvíř schvaluje za ověřovatele zápisu o průběhu 4. zasedání ZO Tomáše Koníčka a Kristýnu Vlasákovou.

Hlasování č.1: 14-0-0

Usnesení č. 35/12/Z 4

Zastupitelstvo obce Krumvíř schvaluje následující program 4. zasedání Zastupitelstva Obce Krumvíř:

1. Technický bod (zapisovatelka, schválení ověřovatelů zápisu, schválení programu 4. zasedání Zastupitelstva Obce Krumvíř)
2. Smlouva o prodeji budovy č.p. 213, st.p.č. 263 (o výměře 441 m²) a pozemku p.č. 2/6 (o výměře 326 m² Spolku PRO MUZEUM Krumvíř za účelem provozování muzejní činnosti.
3. Darovací smlouva mezi Spolkem PRO MUZEUM a Obcí Krumvíř
4. Žádost o mimořádnou dotaci Spolku PRO MUZEUM ve výši 12.000,- Kč na uhrazení provozních nákladů.
5. Smlouva č. 1030008750/001 o budoucí smlouvě o zřízení práva odpovídajícího věcnému břemenu s E.ON Distribuce a.s. o realizaci stavby přípojky NN panu Válkovi na pozemku p.č. 498/20 v k.ú. Krumvíř
6. Dodatek s VAK Hodonín č. 2 ke smlouvě o provozování vodovodního řadu č. 002/80/2004 ze dne 6.1.2004
7. Smlouva o prodeji pozemku p.č. 1930/42 v k.ú. Krumvíř manželům panu Pavlovi a Jarmile Bdinkovým, Údolní 6, Klobouky u Brna 691 72 za účelem výstavby rodinného domu.
8. Smlouva o prodeji pozemku p.č. 1930/43 v k.ú. Krumvíř panu Michalovi Prejzovi, Cupákova 15a, Brno 621 00 za účelem výstavby rodinného domu.
9. Žádost paní Evy Králové, Moutnice 347 o odprodání pozemků st.702,st.722,494/33 a 494/46 na základě Smlouvy o smlouvě budoucí s firmou Starex s.r.o. ze dne 23.6.2008
10. Smlouva o zřízení věcného břemene č. 58531/1/2012 mezi Obcí Krumvíř a JMP Net s.r.o. o zřízení věcného břemene za účelem odprodeje plynové přípojky ve vlastnictví žadatelů pana Iva Ostřížka a paní Ivany Ostřížkové, na obecním pozemku, společnosti JMP Net s.r.o.
11. Zařazení obce Krumvíř do území MAS Hustopečsko.
12. Rozpočtové opatření č.4 a č.5
13. Příkaz k provedení inventarizace majetku Obce Krumvíř za rok 2012
14. Obecně závazná vyhláška obce, kterou se stanovují podmínky pro spalování suchých rostlinných materiálů v obci Krumvíř
15. Obecně závazná vyhláška obce o regulaci hlučných činností spočívající v provozu plynových děl pro plašení špačků ve vinicích v obci Krumvíř

Hlasování č.2: 14-0-0

Bod č.2

Smlouva o prodeji budovy č.p. 213, st.p.č. 263 (o výměře 441 m²) a pozemku p.č. 2/6 (o výměře 326 m² Spolku PRO MUZEUM Krumvíř za účelem provozování muzejní činnosti.

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

Pan starosta navrhnul změnu v kupní smlouvě:

- a) odst. V., bod 2 – v případě nedodržení této podmínky ze strany kupujícího je kupující povinen zaplatit prodávajícímu částku 450.000,-Kč navýšenou však o prokazatelně vynaložené finanční prostředky ze strany prodávajícího do předmětných nemovitostí.
- b) odst.V., bod 4 – prodávající, jakožto oprávněný, musí za takové situace vyplatit předmětné nemovitosti do 30 dnů od doručení nabídky, jinak již nemůže pro tento případ své předkupní právo vykonat.
- c) doplnit o ujednání, že v případě pojistné události (totální škody) uhradí z pojistného plnění kupující prodávajícímu částku 450.000,-Kč navýšenou však o prokazatelně vynaložené finanční prostředky ze strany prodávajícího do předmětných nemovitostí.

Usnesení č. 36/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje smlouvu o prodeji budovy č.p. 213, st.p.č. 263 s těmito změnami.

Hlasování č.3: 14-0-0

Bod č.3

Darovací smlouva mezi Spolkem PRO MUZEUM a Obcí Krumvíř

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

* Touto darovací smlouvou věnuje Obec Krumvíř Spolku PRO MUZEUM vybavení domu Krumvíř č.p. 213 v hodnotě 14.850,-Kč na činnost občanského sdružení, jehož hlavním cílem je podpora a pořádání kulturních akcí v obci Krumvíř.

* Dar bude předán nejpozději do týdne od podpisu smlouvy oběma stranami

Usnesení č. 37/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje darovací smlouvu mezi Spolkem PRO MUZEUM a Obcí Krumvíř

Hlasování č.4: 14-0-0

Bod č.4

Žádost o mimořádnou dotaci Spolku PRO MUZEUM ve výši 12.000,- Kč na uhrazení provozních nákladů.

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

* Spolek PRO MUZEUM žádá v souvislosti se zahájením činnosti muzea v červenci 2012 o mimořádnou dotaci ve výši 12.000,- Kč na uhrazení provozních nákladů (vyúčtování pravidelných plateb za odebraný el. proud, vodu, pojištění za odpovědnost vzniklých škod způsobených návštěvníky při činnosti muzea a předpokládané zálohy za odběr plynu za období červenec – prosinec 2012).

Usnesení č. 38/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje mimořádnou dotaci Spolku PRO MUZEUM

* Zastupitel odešel ve 21.05 hodin

Hlasování č.5: 13-0-0

Bod č.5

Smlouva č. 1030008750/001 o budoucí smlouvě o zřízení práva odpovídajícího věcnému břemenu s E.ON Distribuce a.s. o realizaci stavby přípojky NN panu Válkovi na pozemku p.č. 498/20 v k.ú. Krumvíř

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

* Obec Krumvíř prohlašuje, že je vlastníkem nemovitosti – pozemku parc.č. 498/20 zapsané na LV č. 100001 v katastrálním území Krumvíř pro obec Krumvíř a okres Břeclav.

* V souladu se záměrem Obce Krumvíř realizovat stavbu zařízení distribuční soustavy s názvem „Krumvíř, DP-k.NN, Válka na zatížené nemovitosti, uzavírají smluvní strany tuto smlouvu o smlouvě budoucí o zřízení práva odpovídajícího věcnému břemenu. Jedná se o síť technického vybavení, která je zřizována a provozována ve veřejném zájmu

* Předmětem této smlouvy je sjednání závazku obou smluvních stran nejpozději do 12 měsíců od dokončení – resp. převzetí dokončené stavby

* E.ON Distribuce, a.s. se zavazuje na své náklady zajistit vyhotovení geom. plánu, vyhotovení smlouvy o VB včetně návrhu na zahájení řízení, podání návrhu na zahájení řízení na příslušné KP KÚ včetně úhrady správních poplatků s tím spojených

Usnesení č. 39/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje smlouvu č. 1030008750/001

Hlasování č.6 13-0-0

Bod č.6

Dodatek s VAK Hodonín č. 2 ke smlouvě o provozování vodovodního řadu č. 002/80/2004 ze dne 6.1.2004

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

* Dne 6.1.2004 byla mezi účastníky uzavřena smlouva o provozování vedená pod číslem 002/80/2004 na vodní dílo, jež je ve vlastnictví obce. Rozsah provozovaného majetku byl doplněn dodatkem č.1 dne 10.4.2007

* Smluvní strany uzavírají tento dodatek na provozování vodního díla za stejných podmínek, jako jsou sjednány ve smlouvě č.002/80/2004

* Obec Krumvíř prohlašuje, že je vlastníkem vodního díla:

1. Zkolaudovaného rozhodnutím spr.orgánu MěÚ Hustopeče, odborem ŽP, ze dne 16.2.2009 a nazvaného „Krumvíř – Rybníček, IS k RD, vodovod“

2. Zkolaudovaného kolaudačním souhlasem spr.orgánu MěÚ Hustopeče, odborem ŽP, ze dne 2.7.2012 a nazvaného „Krumvíř – Pod Kunštátem, IS k RD, vodovod“

Usnesení č. 40/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje dodatek s VAK Hodonín č.2 ke smlouvě o provozování vodovodního řadu č. 002/80/2004 ze dne 6.1.2004

Hlasování č.7 13-0-0

Bod č.7

Smlouva o prodeji pozemku p.č. 1930/42 v k.ú. Krumvíř manželům panu Pavlovi a Jarmile Bdinkovým, Údolní 6, Klobouky u Brna 691 72 za účelem výstavby rodinného domu.

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

Usnesení č. 41/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje prodej pozemku manželům panu Pavlovi a Jarmile Bdinkovým, Údolní 6, Klobouky u Brna 691 72, p.č. 1930/42 dle geom. plánu č. 593-159/2010 v k.ú. Krumvíř, který je určen územním plánem Obce Krumvíř k zástavbě rodinnými domy. Cena za 1m² je stanovena na 350,-Kč

Hlasování č.8 13-0-0

Bod č. 8

Smlouva o prodeji pozemku p.č. 1930/43 v k.ú. Krumvíř panu Michalovi Prejzovi, Cupákova 15a, Brno 621 00 za účelem výstavby rodinného domu.

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

Usnesení č. 42/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje prodej pozemku panu Michalovi Prejzovi, Cupákova 15a, Brno 621 00, p.č. 1930/43 dle geom. plánu č. 593-159/2010 v k.ú. Krumvíř, který je určen územním plánem Obce Krumvíř k zástavbě rodinnými domy. Cena za 1m² je stanovena na 350,-Kč

Hlasování č.9 13-0-0

Bod č.9

Žádost paní Evy Králové, Moutnice 347 o odprodání pozemků st. 702, st. 722, 494/33 a 494/46 na základě Smlouvy o smlouvě budoucí s firmou Starex s.r.o. ze dne 23.6.2008

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

* Paní Eva Králová žádá o odprodání pozemků st.702,st.722,494/33 a 494/46 na základě Smlouvy o smlouvě budoucí s firmou Starex s.r.o. ze dne 23.6.2008

Usnesení č. 43/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje odprodání pozemků paní Evě Králové - st.702,st.722,494/33 a 494/46 na základě Smlouvy o smlouvě budoucí s firmou Starex s.r.o. ze dne 23.6.2008

Hlasování č.10 13-0-0

Bod č.10

Smlouva o zřízení věcného břemene č. 58531/1/2012 mezi Obcí Krumvíř a JMP Net s.r.o. o zřízení věcného břemene za účelem odprodeje plynové přípojky ve vlastnictví žadatelů pana Iva Ostřížka a paní Ivany Ostřížkové, na obecním pozemku, společnosti JMP Net s.r.o.

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

* Obec Krumvíř prohlašuje, že je výlučným vlastníkem pozemku dle katastru nemovitostí parc. č. 1930/47 zapsaného na LV č. 100001 pro k.ú. Krumvíř, obec Krumvíř, u Katastrálního úřadu Hustopeče

* Obec Krumvíř dále prohlašuje, že vlastnictví k parc. č. 1930/47 ke dni podpisu této smlouvy nepozbyl

* K pozemku parc. č. 1930/47 je uloženo plynárenské zařízení „STL plynovodní přípojka pro novostavbu RD na pozemku p.č. 1930/27 v k.ú. Krumvíř, číslo stavby 58531“ včetně jeho součástí, příslušenství, opěrných a vytyčovacíh bodů, v celkové délce 0,75 m

* Věcné břemeno se zřizuje úplatně na dobu neurčitou v celkové výši 1.000,-Kč, která byla uhrazena při podpisu této smlouvy manžely Ostřížkovými

Usnesení č. 44/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje smlouvu o zřízení věcného břemene č. 58531/1/2012 mezi Obcí Krumvíř a JMP Net s.r.o. o zřízení věcného břemene za účelem odprodeje plynové přípojky ve vlastnictví žadatelů pana Iva Ostřížka a paní Ivany Ostřížkové, na obecním pozemku, společnosti JMP Net s.r.o.

Hlasování č.10 13-0-0

Bod č.11

Zařazení obce Krumvíř do území MAS Hustopečsko.

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

* MAS Hustopečsko je místní akční skupina

Usnesení č. 45/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje zařazení obce Krumvíř do území MAS Hustopečsko

Hlasování č.10 13-0-0

Bod č.12

Rozpočtové opatření č.4 a č.5

Materiály uvedl Jaroslav Komosný (viz. příloha - rozpis jednotlivých příjmů a výdajů)

Rozpočtové opatření č.4

* Rozpočtové výdaje se zvyšují z 16.958.600,-Kč na 17.034.700,-Kč

* Financování 4.339.900,-Kč

Rozpočtové opatření č.5

* Rozpočtové příjmy se zvyšují z 12.694.800,-Kč na 13.167.800,-Kč

* Rozpočtové výdaje se zvyšují z 17.034.700,-Kč na 17.050.800,-Kč

* Financování 3.883.300,-Kč

Usnesení č. 46/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje rozpočtovou změnu č.4 a č.5

Hlasování č.10 13-0-0

Bod č.13

Příkaz k provedení inventarizace majetku Obce Krumvíř za rok 2012

Materiály uvedl Jaroslav Komosný

Pan starosta navrhnul:

* INVENTARIZAČNÍ KOMISE:

Předseda: Ing. František Foretník

* Členové Hlavní inventarizační komise:

* Členové: Jaroslav Komosný, Hana Jakubčíková

* Dílčí inventarizační komise DIK:

Základní škola a Mateřská škola: Ing. Veronika Procházková, Mgr. Ivana Lexová

Kino: Pavel Putna, Lubomír Koníček

Hasiči: Ing. Miroslav Ledahudec, Antonín Vytrhlík

Kulturní dům a objekt na stadioně: Mgr. Michaela Procházková, Jarmila Šišáková

Obecní úřad a knihovna: Ing. Kristýna Vlasáková, Alena Šidlíková, Lucie Šoršová

Místní hospodářství: Jaroslav Hrabec, Stanislav Hrnčíř

Členové všech komisí budou informováni o postupech při provádění fyzické a dokladové inventury a vyplňování dokumentace k inventarizaci. Proškolení proběhne v budově obecního úřadu dne 28.12.2012. Člen inventarizační komise zde podepíše doklad o proškolení a podpisový vzor.

* Viz. příloha Příkaz starosty obce č.1

Usnesení č. 47/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje rozdělení inventarizace majetku Obce Krumvíř za rok 2012

Hlasování č.10 13-0-0

Bod č.14

Obecně závazná vyhláška obce, kterou se stanovují podmínky pro spalování suchých rostlinných materiálů v obci Krumvíř
Materiály uvedl Jaroslav Komosný (viz.příloha)

Usnesení č. 48/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje Obecně závaznou vyhlášku obce, kterou se stanovují podmínky pro spalování suchých rostlinných materiálů v obci Krumvíř

* Zastupitel se vrátil ve 21.50 hodin

Hlasování č.10 14-0-0

Bod č.15

Obecně závazná vyhláška obce o regulaci hlučných činností spočívající v provozu plynových děl pro plašení špačků ve vinicích v obci Krumvíř

Materiály uvedl Jaroslav Komosný (viz.příloha)

Usnesení č. 49/12/Z 4

* Zastupitelstvo obce schvaluje Obecně závaznou vyhlášku obce o regulaci hlučných činností spočívající v provozu plynových děl pro plašení špačků ve vinicích v obci Krumvíř

Hlasování č.10 14-0-0

Informativní zprávy

* Pan starosta informoval zastupitele o vybudování kanalizace „za Humny“, dále E.ON bude dělat nové vedení „pod Humny“, a o možnosti koupě zasítovaných pozemků od firmy Starex

PRAKTICKÉ INFORMACE

NajduTě

Před časem Krumvířem proletěla jako blesk zpráva, že se někdo snažil nalákat děti do auta..... Proto, když jsme narazili v časopise Rodina na článek o projektu NajduTě, rozhodli jsme se představit Vám ho blíže.

Služba NajduTě slouží rodičům ke sledování polohy a efektivní ochraně dětí prostřednictvím mobilního telefonu. Díky NajduTě je možno kdykoliv a odkudkoliv zjistit, kde dítě právě je. Funguje za spolupráce Policie České

republiky, ministerstva vnitra, ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy a operátora T-mobile. Hlavním cílem je omezení útěků z domova i únosů nezletilých dětí. Tato služba není ovšem zadarmo, poplatek se pohybuje od 200 Kč za měsíc.

Služba NajduTě funguje na stejné síti jako mobilní telefony. Tato GSM síť má v České republice skoro 99 % pokrytí signálem, proto není problém prostřednictvím

tohoto signálu, mobilní telefon kdykoliv dohledat a zjistit tak jeho polohu. Jedná se o rychlé a jednoduché řešení. Každý zapnutý mobilní telefon najde vždy a všude do 9,5 vteřiny i v místech, kde GPS systémy selhávají (GPS lokátory potřebují k určení polohy příjem signálu z družic, který se nedostane například do budovy nebo do garáže). Dítě ovšem musí mít telefon stále u sebe a starat se o jeho dobítí.

Když nevíte, kde je Vaše dítě, když máte o něj strach, nebo se chcete jen ujistit, že je vše v pořádku, stačí zavolat na operační centrum služby NajduTě, které je vždy dostupné. NajduTě funguje výhradně po telefonu. Ke zjištění polohy tedy není třeba žádný počítačový program, počítač ani připojení k internetu.

Zdroj: časopis Rodina, www.najdute.cz (red)

ZŠ KRUMVÍŘ

Praha - Vlastivědná exkurze základní školy

23. září ráno jsme vyrazili do Brna, kde jsme se rozloučili s rodinou a nastoupili do autobusu Student Agency. V něm jsme se mohli dívat na televizi a hrát hry. Po dvou hodinách jsme konečně dorazili do Prahy, kde jsme byli okouzleni její krásou. Metrem a tramvají jsme se dostali až k Pražskému hradu.

Prošli jsme si zahrady, vyfotili se u zpívající fontány, shlédli polední střídání stráží. Po ubytování a krátkém odpočinku jsme si prohlédli chrám sv. Víta, Vladislavský sál a také kouzelnou Zlatou uličku.

Domky v ní byly osídleny až do 2. světové války. Dnes jsou tu galerie, originální krámky se suvenýry a muzejní expozice. Celá ulička vypadá jako pohádková – má malá okna, malé dveře, hodně nízké střechy s komíny. Na ochozu nad domky jsme viděli staré brnění a zbraně a byl z něho krásný výhled na Prahu. Domky byly různobarevné. Před tím, než jsme navštívili Zlatou uličku, si část naší výpravy fotili čínští turisté, protože jsme se strašně smáli.

A pokračovali jsme dál po krásách Prahy. Sešli jsme po Starých zámeckých schodech se sochou Karla Hašlera a jeli kousek dál tram-

vají. Přiblížili jsme se až k lanovce vedoucí na Petřín. Ta nás vyvezla až k rozhledně a k zrcadlovému bludišti. Nejříve jsme navštívili bludiště. Ze začátku byla jen obyčejná zrcadla, ale v další místnosti už jsme se dostali ke křivým zrcadlům. To nastala ta pravá sranda. Jedno zrcadlo nás dělalo tlustými, další hubenými, další dlouhými, malými atd. Nejvíce se nám líbilo být malými. Jen neradi jsme od zrcadel odcházeli! Po návštěvě zrcadel jsme si vyšli na Petřínskou rozhlednu. Ta má 299 schodů a dvě patra. Z jejího vršku je vidět celá Praha. Někteří až nahoru bohužel nevyšli, protože se bojí výšek. Naše jsme chvíli pobýli a pak jsme sešli dolů. Dole byl malý obchůdek, kde jsme si mohli koupit suvenýry. Na tento krásný výhled budeme dlouho vzpomínat.

Zpátky do hotelu jsme bohužel nejeli lanovkou, ale šli jsme pěšky. Ušli jsme kus cesty a došli jsme až k hotelu „U Zlatého koníčka“ v Nerudově ulici, kde jsme byli ubytováni. Tady jsme si asi dvě hodiny odpočinuli a ještě jsme si vyšli na procházku noční Prahou. Prošli jsme si liduprázdné Hradčanské náměstí, viděli ještě úplně poslední střídání stráží tohoto dne, dál jsme se prošli až na Pohořelec a kolem Strahovského kláštera zpět do našeho přechodného domova, kde jsme tvrdě usnuli a spali až do rána.

Probudili jsme se do slunného a teplého pondělí a docela brzy ráno jsme už stáli u Lorety. Od ní jsme si to namířili na Karlův most. Nejdříve jsme si prohlédli i prošli Kampu. Viděli jsme místa, kde se natáčel oblíbený film „Chobotnice ze druhého patra“. Potom už jsme pokračovali na Karlův most. Ten spojuje Malou Stranu a Staré město. Je na něm 31 soch. Jednou ze známých soch je také socha Jana Nepomuckého. Když si na ni sáhnete a přejete si přání, mělo by se vám splnit. Most je dlouhý půl kilometru. Na mostě bývá plno stánků se suvenýry. My jsme tam však byli brzy a stánkaři tu ještě nebyli.

Podél řeky Vltavy jsme došli až k Národnímu divadlu, kde nás čekal asi hodinový výklad o jeho historii. Dál jsme šli kolem Betlémské kaple, přes Staroměstské náměstí a kolem orloje až k místu, kde jsme se naobědvali. Před odjezdem zpět domů jsme se ještě prošli kolem Prašné brány a Obecního domu a potom už nás čekala jen cesta zpět domů☺.

Celý výlet i památky se nám všem moc líbily☺.

Článek napsali žáci 5. ročníku.

Dýňohraní

Sběr tříděného papíru a kartonu

Dopravní den s Besipem

Zdravý týden - výukový program nadace Albert

Výukový program zaměřený na vztahy mezi spolužáky

Divadelní představení Hurvínkovo dobrodružství v Divadle Bolka Polívky v Brně

Návštěva čerta, Mikuláše a anděla ve škole

Obec Krumvív již nemá jen skvělé vinaře a folklórní událost „Kraj bez stínů“, nyní se dostává do podvědomí i na poli „agility“. Agility je druh kynologického sportu rozdělený na tři velikostní kategorie (small - malí, medium - střední a large - velcí psi). Jedná se o obdobu koňského parkúru s překážkami. Tým (psův od se psem) musí v co nejkratším čase překonat všechny překážky. Parkúr je složen ze skokových, zónových a průlezných překážek. Tým může na parkúru být penalizován chybou, odmítnutím či diskvalifikací. Někteří z Vás už mohli vidět čtyřhlavou smečku psů procházející se v doprovodu své majitelky po loukách, polích či vinicích nebo při tréninku překážek Agility na bývalém fotbalovém hřišti. Tito psi patří naší obyvatele Martině Konečné. Ta se letos nominovala se třemi svými psi (dvěma sheltii a jednou krátkosrstou kolii) na mistrovství Evropy v Agility pořádané v dalekém Švédsku a také na mistrovství světa FCI Agility, konané 4. - 7.10. 2012 v České republice v Liberci.

Do Liberce přijelo bojovat o cenné kovy 38 států. Nominaci na mistrovství Evropy i MS předcházely tříkolové kvalifikační závody, které Martina Konečná se svými svěřenci vyhrála.

Na MS v Liberci startovala se dvěma sheltii v kategorii small v jednotlivcích i teamu. Poprvé v historii se taková událost dostala do naší země. Domácí prostředí, velká podpora diváků a týmový duch naznačovalo, že letošní rok bude plný překvapení. Po prvním kole teamu se družstvo large umístilo na 18. místě, medium na 2. místě (první medaile pro ČR) a small na 6. místě. Druhé kolo se běželo v opačném

pořadí tzn. od „nejhůře“ umístěných po nejlepší. České družstvo large obsadilo 1. místo (to znamenalo druhou medaile pro naši zemi). Další dvě kategorie zaběhly čistě a znamenalo to další dvě medaile pro naše barvy. Kategorie Medium získala 1. místo a družstvo small obsadilo 3. místo.

V součtu obou kol teamových běhů large skočilo na 6. místě, medium na 1. místě a získalo titul „Mistr světa v kategorii medium“. Kategorie small ve složení Martina Konečná se dvěma sheltii Speedy a Inch, Monika Šaling se sheltii Blackie a Jitka Klovová s malým kníračem Aninkou se celkově umístilo na 2. místě a získalo navíc i titul „Vicemistr světa v kategorii small“.

Startovní listina družstev i jednotlivců se sestavuje na základě časových doběhů z prvního kola a to proto, aby bylo finále napínavé až do poslední chvíle.

Po družstvem přišly na řadu běhy jednotlivců. Martina se psem Inchem odstartovala svým během první kolo. Výsledkem bylo 34. místo. S fenkou Speedy zaběhla rychleji a umístila se na 32. místě.

V druhém běhu Inch obsadil 24. místo a Speedy 27. místo.

Pro Inche to byl první start na MS v agility, ale již druhý titul v řadě. Už rok je držitelem titulu Klubový mistr v agility 2011.

Fenka Speedy za svých 9,5let života byla již třikrát nominovaná na MS a čtyřikrát na Evropu. Mezi její cenné tituly patří Klubový mistr v agility 2012, vicemistr Evropy 2010 ve družstvech, dvojnásobný mistr ČR ve

družstevch pro rok 2010, 2011, vicemistr ČR v jednotlivcích 2011, A3Champion agility.

Video z akce najdete na adrese: <http://www.youtube.com/user/megulik>

Abychom se toho o tomto zajímavém sportu dozvěděli co nejvíc, položili jsme Martině Konečné ještě několik otázek:

Kdy jste si pořídila prvního pejska? Co Vás přivedlo ke agility?

Agility jsem poprvé viděla na mezinárodní výstavě psů v roce 1996. Nadchlo mě natolik, že jsem usilovně prosila rodiče o svého vlastního psíka. Toho jsem si přivezla v březnu 1997. Byla to sheltie zlaté barvy. Agility ale nebyla její parketa. V roce 1999 jsem si přivezla druhou fenku sheltie, která vynikala jak v agility, tak i na výstavách a stala se zakladatelkou mé chovatelské stanice. Nyní mám tři sheltie a krátkostistou kolii.

Která plemena jsou ideální pro agility?

Agility se dělí na tři kategorie. V kategorii small (malí) převládají sheltie, PRT, pudl aj., v medium (střední) především sheltie, pyrenejský ovčák, mudi, pumi atd. Kategorii large (velcí) vévodí border kolie, ale k vidění jsou i belgičtí ovčáci. Ve všech kategoriích běhá mnoho různých kříženců, kteří, stejně jako psi s rodokmenem, mají své vlastní Mistrovství světa.

Sama závodím v kat. small se třemi sheltiemi a v kat. large s krátkostistou kolii (výjimečné plemeno pro tento sport).

Jaké další soutěže a výstavy máte v plánu v roce 2013?

V roce 2013 se opět chystám na všechny tři kvalifikační závody. Na základě těchto závodů bude vybrán ten

nejlepší tým (psod+pes), který bude reprezentovat ČR na EO (mistrovství Evropy) v Belgii a na MS (mistrovství světa) v Jihoafrické republice. Zda se nám opět povede uspět, ukáže čas.

Můžu se na Vás tedy obrátit, když budu chtít vycvičit pejska?

Můžete, ale nerada bych něco slibovala. Dost času mi zabere trénink mých psů nebo příprava na tréninky či semináře. Řekla bych, že výchova psa je základ pro další soužití, ať pro závodní či výstavní kariéru, nebo pro život se psem jako společníkem. Mnoho lidí podcení výchovu už ve štěněčím věku. Svou chybu zjistí až mnohem později. Ale vše se dá vyřešit, jen náprava u dospělého psa trvá déle, než štěňátka.

Letos jste byla nominovaná se dvěma psy na MS v Liberci, kde jste získala i titul vicemistra světa ve družstevch. Jaké úspěchy již máte za sebou?

Ano, letos jsem si přivezla hned se dvěma psy pro nás zatím nejceněnější titul. Dá se říci, že mám vše za sebou. Ale každý závod je pro mne výzva a baví mě pracovat s mými psy. Startovat na MS a získat jeden z titulů je sen každého agilistky. Letos jsem ještě v kat. large získala další titul vicemistra ČR ve družstevch. Jinak ve sbírce máme již Mistra Evropy 2004, Vicemistra Evropy ve družstevch 2010, Mistra ČR ve družstevch 2010, 2011, Vicemistra ČR 2011, Klubového mistra ČR 2010-2012 a další.

Z jiného soudku. Jak se Vám žije v Krumvíři?....Co Vás sem přivedlo?

Pro mne je důležité, že je obec klidná. Když jsem hledala dům mých snů, měl být blíže k Brnu. Ale ten, který splňoval mé nároky, je v Krumvíři.

(red)

Z ČINNOSTI SPOLKŮ

SDH Krumvíř: Ani závěrem roku neleníme

Konec roku se u nás u hasičů nesl v duchu přípravy a výcviku. S dýchací technikou jsme absolvovali výcvik na hasičském učilišti v Brně s cílem upevnit si správné návyky práce s dýchacími přístroji a při jejich použití. To se myslím podařilo. Při kurzu hasiči skoro v absolutní tmě procházejí, vlastně prolézají, plazí se a podlézají v trase seskládané z klecí a překonávají řadu překážek. Někdy se k tomu přidá autentický zvuk, horko a kouř a simulace je tak velmi věrohodná.

S nasazenými dýchacími přístroji jsme se pak setkali na taktickém cvičení v areálu společnosti ČEPRO v Kloboukách u Brna. Cvičení se zúčastnilo myslím celkem 11 jednotek hasičů a jeho úkolem bylo seznámit zasahující hasiče

s taktikou v boji proti požáru na dopravních čerpadlech. Po skončení cvičení měli hasiči možnost seznámit se komplexněji s areálem, a to s odborným výkladem odpovědných pracovníků. Zajímavé mj. bylo zjištění, že některé údaje o technických parametrech jsou stále ještě (nebo zase už) tajné.

Po skončení cvičení, jen co jsme doplnili vodu, tak jsme vyjžděli k požáru u základní školy v Kloboukách. Šlo jen o neopatrné a nešťastné pálení nějakých plastů pracovníkem školy na školní zahradě. Myslím, že to bylo v době prázdnin, takže dotyčný naštěstí nešel „dobrým příkladem“ dětem.

Nakonec chci zmínit ještě to, čeho jste si už mnozí určitě všimli. Zároveň s okny na kulturním domě byly

vyměněny i okna na hasičské zbrojnici, a o něco později jsme se dočkali i nových garážových vrat. Jsme moc rádi. U vrat jsme měli nějakou práci se zapravením špalet a po výměně oken jsme museli částečně vymalovat. Na jaře musíme ještě vybourat část podlah v garáži, aby vrata dobře dosedala. Můžeme se pochlubit, že jsme tím obci jistě ušetřili nějaké prostředky, které může jinak smysluplně využít na pořízení potřebného vybavení. Proto si dovoluji upřímně poděkovat všem, kteří se na těchto opravách a na předchozí realizaci doposud podíleli.

Děkuji za vaši přízeň a přeji všem čtenářům příjemné prožití Vánoc a úspěšný rok 2013.

Ondřej Němeček
Velitel JSDH Krumvíř

Činnost českého zahrádkářského svazu - Sdružení vinařů Krumvír

O letošním „hodování“ jsme vypomohli při pořádání hodové zábavy.

S blížícím se závěrem roku končí práce s mladým vínem, aby bylo „čisté“ už na Štěpána. Letošní úroda byla dobrá na kvalitu, ale co do množství poloviční. Zapříčinil to především jarní mráz a postihl vinaře ve všech oblastech.

Díky práci „hotařů“, nad kterou má náš spolek patrnát, se před špačky zachránila úroda alespoň v tomto množství. S mrazem si ovšem poradit nedokážeme.

V listopadu jsme vysadili lipovou alej kolem cesty ke „Sklenářovému kopci“. Pomocníky byli pod dohledem paní učitelky Procházkové také žáci místní školy. Sice to nebyla taková sláva jako v roce 2010, kdy se vysa-

zovala alej v Hluboké cestě, ale určitě nepočítáme, že bychom ji oplotili a zabránili vstupu všem občanům.

Tradičně vydařenou akcí byl podzimní zájezd do lázní Mošůň.

Na zahrádkářské vývěsce u Jednoty se můžete seznámit se zimním kurzem školení o pěstování ovocných stromků a zeleniny a případní zájemci se mohou zúčastnit.

V závěru roku nás vinaře potěšilo rozhodnutí politiků, že se nebude zavádět spotřební daň na víno, protože by se zvýhodnila vína z dovozu. Tak můžeme říct, že petice proti této dani, kterou jsme v létě podpořili podpisovou akcí, měla význam.

Karel Rozsypal - jednatel

Hlídní vinohradů, rekonstrukce bývalých garáží JZD

Tímto článkem bych chtěl mj. informovat vinohradníky o hlídání vinohradů, které zajišťuje ČZS – vinaři Krumvír, a zamezit tak různým dohadům.

Mám na starosti organizaci hlídání, tj. především zajištění hlídačů, rozpis hlídání, instalace děl. Výběr

poplatků za hlídání se mnou zajišťuje pan L. Němeček, nákup nábojů do hlídací pistole má na starosti V. Novák.

Do nákladů na hlídání se započítává plat pro hlídače, cena za spotřebované PB bomby, letos i nová hlídací pistole (náhrada za starou)

a náboje do této pistole. Všechny ostatní nutné aktivity (cestovné na nákup PB bomb a jejich výměna) provádíme zdarma. Výběr poplatku byl včas několikrát vyhlášen, je proto smutné, že část vinohradníků nepřišla poplatek zaplatit a členové zahrádkářů museli tyto občany osobně

obcházet. Jeden vinař odmítl poplatek zaplatit.

Dále bych chtěl občany informovat o stavebních úpravách našeho objektu, bývalých garážích JZD. Rekonstrukce probíhá z jednoho důvodu – v Krumvíři není možnost dělat vinařské akce typu Den otevřených sklepů apod.. Tento opravený objekt by proto měl sloužit všem vinařům k jejich výdělečné činnosti. Bude zá-

ležet na každém z vinařů a hlavně na vedení vinařů Krumvíř, jak dokáží tuto možnost využít. Naříkat, že je pořád něco špatně, ničemu neprospěje, musíme si pomoci sami.

V současné době byly provedeny stavební úpravy a vznikly tak dvě místnosti. V jedné je posezení pro cca 50 osob, ve druhé se nachází sociální zařízení, kuchyňka a krb na vytápění. Zbývá dokončit fasádu, vybavit

interiér (nové stoly, lavice, kuchyňská linka) a upravit okolí. Od majitele pozemku je zakoupeno 100m², které je nutné vhodným způsobem oplotit a vydláždít, aby to posloužilo k venkovnímu posezení s možností grilování apod. K dokončení úprav zbývá jedna „maličkost“ – sehnat (nemalé) finanční prostředky. To je v jednání a snad na dobré cestě.

Konečný Antonín st.

Spolek PRO MUZEUM

Jak jde kraj, tak se stroj....

V muzeu se nám k naší velké radosti začínají hromadit velmi vzácné součásti místního kroje. Chceme vás tedy v této rubrice postupně informovat, jak se v běhu času měnil kdysi denní oděv. Je zajímavé, že třeba starý „turečák“ prozatím nemáme ani jeden. A přesto je jeho historie nesmírně zajímavá.

„Vidíme-li dnes děvčata, oblečená do kroje s tureckým šátkem na hlavě, nepřipadá nám, že jejich zavedením počátkem 2. poloviny minulého století začal úpadek našeho kroje. Turecké šátky, lidově zvané „turečáky“, začaly vyrábět kolem r. 1860 továrny v Humpolci a v České Lípě. Proto se jim také někde říkalo lipské šátky. Přicházely do obchodů zpravidla v kusích po tuctě a teprve v obchodech se stříhaly. Jejich kraje tiskli barvíři dřevnou nebo z mosazného drátu zhotovenou formou. Takto se tiskly nejen šátky, ale i sukně, šorce aj., říkalo se jim „tištěnky“. Formy zhotovovali řemeslníci zvaní „formštechři“. Jeden takový řemeslník byl i v Napajedlích.

Turecké šátky se brzy rozšířily jak na Hané tak i na Slovácku, vyjma Podluží. Nahrazovaly starodávné šátky. Tyto šátky nosily některé stařenky ještě po r. 1900. Šátky byly bílé, s modrým nebo černým tiskem, konce u nich nebyly vyšívané. Uvazovaly se podobně jako šátky hornácké.

Turecký šátek zvýšil barevnost kroje, ale na úkor jeho starobylosti a barevné harmonie. Šátky se vyráběly v barvě černé a červené. Podle vžitého zvyku se nosil šátek barvy černé nebo červené, ale v hlavní den svátků se vždy nosil šátek černý. Tak např. v Hod Boží vánoční byla všechna děvčata v turečáku černém a druhý den na Štěpána v turečáku červeném. Pod turečák se vždy uvazovala „drnda“, již svobodným děvčatům „nesmělo být vidět“. Vdané ženy nosily pod šátkem čepec, nebo drndu, kterou „mnělo být vidět“. Šátky se původně uvazovaly, čili „řádily“ tak, že se nepoužívalo špendlíků. Dnes se u nás a i v ostatních dědinách používá špendlíků k připnutí konců turečáku, z nichž je na pravé straně konec vrchní, směřující dozadu, a na levé straně konec přední, směřující dopředu. „Vázání“ vždy prováděly některé šikovné ženy, kterým se za to před 1. světovou válkou platilo po šestce, před druhou svět. válkou po koruně. Naši stařenky se platilo „pomocí při šustání kukuřice“. Některé ženy si vázaly „turečáky“ samy, navázaly je na látku, nasadily na hlavu, popravily a šly. Po návratu šátek sundaly, nerozvázané položily na peřiny a odpoledne znovu nasadily. V tureckém šátku chodily každou neděli. Bývalo zvykem, že k vánočním svátkům si každá svobodná dívka sama koupila aspoň jeden nový turecký šátek.

Turecké šátky se nosily ve třech velikostech, „veliké“ o rozměrech 160x160 cm, „prostřední“ asi 130x130 cm a „malé“ 95x95 cm. Na hlavu se uvazovaly přeložené napříč z rohu do rohu tak, že spodní část, která ležela na hlavě, byla o něco málo menší než část vrchní. Do přeloženého místa se sypala mouka, aby turečák dobře držel „rýnu“. Velikých turečáků se používalo u dospělých děvčat a žen, prostřední se používaly u malých děvčat, nebo se do nich děvčata „zamotávaly“, vázaly si je kolem krku. Podle tištěných vzorů se turečáky pojmenovávaly na: čučkový s žebříčkovým krajem, lístečkový s šlapanským krajem, holý s vodovým krajem, holý s chebzovým krajem, holý s šipkovým krajem, kvítkový s žebříčkovým krajem, holý se zlatým krajem, holý s košíčkovým krajem, šlahaný s košíčkovým krajem, holý s hadovým krajem, dubový s košíčkovým krajem, fšeli-jaký se šlapanským krajem, dubový, jablíčkový s béle-šovým nebo dubovým krajem aj. Tyto vzory měly šátky černé i červené, vyjma vzor jablíčkový, který byl pouze v barvě červené.

Častým nošením šátků barva vybledla. V některých krajích bylo zvykem přebarvovat vybledlé šátky na chromově žluté a ty se pak nosily na všední den. Za druhé světové války navštěvovala dědiny na Kyjovsku nějaká žena z Kunovic, která vybledlé šátky opravovala tak, že barva byla opět živější.

Červených turečáků se používalo též jako fedra. Každý mládenec dostal „fedro“ od stárky, když k ní přišel ráno v den hodů do domu. Dnes se jich používá k dekoraci sálů při plesech i jako stolních ubrusů.

(zdroj: NÚLK Strážnice)

VHK Apšeron

Jistě jste si všimli, že občas v naší obci zahlédnete nějakého vojáka nebo vojáky. Je to tím, že do naší obce se v roce 2007 přistěhovali manželé Klimovič. A právě tito manželé jsou horlivými vyznavači aktivní historie – re-enactment. To znamená, že si jen nehrají na vojáčky, ale taky se zabývají starými řemesly, studiem dobových materiálů a vším co nějak souvisí s historií. Spolek pro museum s nimi a jejich klubem navázal spolupráci při organizaci „Kraje beze stínů 2011“ a při letošní premiérové „Lázeňské sezoně“. Tímto si je dovoluji představit.

Jednotka re-enactmentu, stejně jako stejnojmenný vojensko-historický klub, VHK Apšeron, vznikl počátkem roku 2004. Zaměřením jednotky je bitva u Slavkova, tomu odpovídá také výstroj na období roku 1805. Od založení se jednotka zúčastnila bezpočtu akcí po celé Evropě (od Pyrenejí až Oslo a Moskvu). K dnešnímu dni disponuje jedním důstojníkem, třemi poddůstojníky, dvěma bubeníky, jedním proporečníkem, patnácti vojáky a dvěma markytánkami.

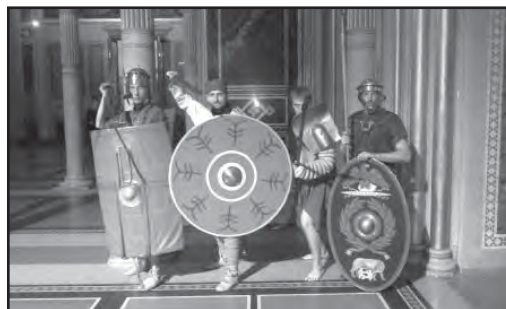
Jednotka je tvořena nadšenci různého zaměření, kteří hledají styčné body. Jsou mezi námi Ti, kteří rádi střelí a zajímají je především zbraně, nebo si jen rádi

„hrají na vojáčky“. Jsou mezi námi „uniformologové“, zájemci a znalci uniforem, které dokáží rekonstruovat do nejmenších podrobností. Jsou zde lidé, pro něž je jednou z hlavních motivací možnost navštívit několikrát do roka významná historická místa, bitevní pole, památníky, města... Jsou tu tací, kteří si nejraději užívají táborového života, kolem ohňů zpívají dobové písně a zbavují se stresu všedního dne oproštěním se od výdobytků moderní civilizace. Mezi re-enactory jsou také vystudovaní i amatérští historikové, jimž tento koníček umožňuje lépe pochopit různé rozměry vojenského života před 200 lety, o němž se dočítají v knihách.

Pro mnoho z nás se tento koníček stal životním stylem, díky kterému dokáží pochopit některé dnešní životní situace. V historii se většinou už něco podobného stalo a je dobré vzít si z toho ponaučení. Někdo se na to jen dívá v televizi, jiný o tom čte v knížkách, ale nejlepší je to vyzkoušet na vlastní kůži a řeknu Vám, že to stojí za to. Druhým dechem, ale přiznávám, že bych v tom žít nechtěl, ten víkend opravdu stačí.

Spoustu dalších informací najdete na našich klubových stránkách www.apseron1805.webnode.cz

PS: stále přijímáme nové členy ...

NA CESTÁCH

Norsko

Na cestě do Norska jsme se dohodli čtyři, s námi navíc měl jet vnuk Luky. Ten však vážně onemocněl den před odjezdem a jet nemohl. Autem do Brna i s Věrou (snachou) jsme vyrazili 1. 9. kolem 17. hod. V Brně nás čekal synovec František s manželkou Táňou, která se k nám přidala. On v našem autě odjel domů, my jsme pak v 18,45 pokračovali rychlíkem do Prahy, kde přímo na hlavním nádraží cestovka převzala naše zavazadla a spolu s ostatními adepty cesty do Norska nás usadila do sympatického patrového autobusu. Přesně ve stanovený čas 00,05 2. 9. jsme vyrazili směr Kiel, kam jsme přijeli poněkud unavení i ospalí po 3. hodině odpoledne.

V Kielu nás čekala zdáli viditelná, krásná, mohutná, bílá loď Magnifica, podobou i velikostí téměř shodná s Fantasií, se kterou jsme jeli před

rokem a půl. Já s Lenkou jsme dost netrpělivě čekali, jaké bude naše ubytování. Cestovka si totiž původně nechala zaplatit 2 objednané kajuty s balkonem. Jednu pro Táňu s Věrou a druhou pro nás - Lenku, mne a 15 letého Lukyho. Brzy nato nám napsali, že pro nás s Luky už troják ve stejné kategorii není a nabídli nám kajutu bez balkonu, t.j. sice levnější, ale s kulatým oknem, tak asi 5 metrů nad mořem, v nejnižším 5. obývaném podlaží. Již vyzbrojeni magnetickou kartou, jsme spěchali do přidělené kajuty. A hned jsme ji našli, - ale takřkajíc v negligé, s rozestlanými, neuklizenými postelemi pro 4 pasažéry - vždy 2 a 2 nad sebou - jako ve společné noclehárně. Navíc ještě nevyvětranou, protože kulaté okno se nedá otevřít a klimatizace se vždy zapne, až když vložíš kartu, - kterou jsi předtím kabinu odemkl - do spína-

če. Pro mne a myslím i pro všechny ostatní, byl pohled na neupravenou i poměrně malou kajutu docela šokující. Táňa s Věrou byly totiž zvědavý, jak budeme bydlet a šly s námi. Neutěšený vzhled kajuty způsobilo to, že loď se právě vrátila z předchozího zájezdu a služebnictvo ji teprve připravovalo na ten náš nový.

Snad i proto, že Luky s námi nejel, napadlo mne vyhledat našeho průvodce a požádat ho o záměnu kajuty za tu původně objednanou - s balkonem. Projevil ochotu, šel s námi na recepci, kde se v němčině domlouval o této možnosti. Dověděl se, že o eventuálně neobsazených kajutách budou vědět až těsně po vyplutí - asi v 18⁰⁰ a současně upozornili, že doplatek přímo na lodi bude vyšší, než jaký by byl u cestovky, které udělují slevy. S nepořízenou jsme se tedy vraceli, ale u kajuty nás dostihl prů-

vodce, že by měl okamžité řešení. Nabídl nám svoji kajutu s balkonem v 11. podlaží, pochopitelně s doplatkem. Nastěhovali jsme se tedy do ní k potěšení Táni i Věry, které bydlely o podlaží výš. - I když všechno dobře dopadlo, byl to pro mne i Lenku, náročný začátek.

Cestování samo pak už bylo normální, příjemné, až asi na pátý večer a noc, kdy rozbouřené moře poněkud prudčeji házelo naším kolosem. To jsme na Fantasi nezažili - a tady, když jsme šli večer do divadla, rozdávali dokonce sáčky pro případnou nevolnost s šestijazyčnými návodnými nápisy. Představení však bylo ze stejných důvodů i s omluvou přeloženo na příští dopoledne. V tu dobu jsme však už měli naplánovanou exkurzi dalším městem. V noci, na posteli, jsme sebou nechtě dost házeli, sáčky jsme však nepotřebovali. Na divadelní scéně býval takový varietní, dost efektní program každý večer - téměř beze slov pro mezinárodní publikum. Baletní soubor v bohatých kostýmech a hudbou se střídal s artisty solidních výkonů.

Ale od začátku! Z Kielu jsme vyjeli ve stanovený čas. Bylo 5 hod. odpoledne, když se loď nepozorovaně pohnula z místa, aby brzy ztránila pevninu z dohledu. Příjemný pocit z naprosto bezhlučné a klidné plavby jsme slastně vychutnávali pozorováním nalétávajících racků i na balkon naší kajuty a focením i filmováním vzdalující se země.

Podle dohodnutého pořadí jsme museli jít v 6 hodin na večeři. Speciálně večeře je na takové lodi společenská záležitost. V předem stanoveném oblečení nás přivítali u vchodu restaurace, která zabírá větší polovinu 5. podlaží a byli jsme uvedeni k připravenému velkému kulatému stolu i s našimi jmény. U stolu už seděli další 4 hosté, také Češi. Číšník ve vyžehlené bílé livреи s černým motýlkem i černými kalhotami předložil každému z nás jídelníček večeře se 6 chody. Nejprve předkrmy, různé saláty, pak hlavní jídlo a nakonec sladké - buď zákusek nebo zmrzlina. Často jsme nepochopili, i když jsme dostali jídelníček v češtině, o jaké jídlo vlastně jde, a tu jsme volali číšníka na radu. Ten náš byl Albánek - Alfréd Kazani - byl k nám velice pozorný, snažil se domluvit jakousi slovanštinou a i když měl na starost asi 5 stolů - trpělivě s námi vybíral pro nás to nej-

lepší a nakonec většinou i tu zmrzlinu. Měl k ruce ještě snědého hochy asi z Panamy, který rozdával pečivo a odnášel použité příbory a talíře. Na všechno v této části jídelny dohlížel navíc urostlý fešák - Ital Giuseppe Milano - který dokázal pohledem sledovat i hosty a byl ochoten například vybrat a přinést vhodné víno. I on se s námi sblížil a dost se nám věnoval, tím víc, když se od Věry dověděl, že její syn, můj vnuk, pracuje v Itálii jako zubní lékař. Pití - víno či pivo, ale i vodu jsme objednávali zvlášť, a to se připisovalo k otevřenému účtu pasažérů na lodi. To Alfréd vždy přinesl účet a pak se s námi podáním ruky srdečně, ale i obřadně s poklonou, rozloučil.

Dvakrát za ten týden se konal tzv. "galavečer" spojený s večeří. Byli jsme požádáni o účast ve společenském oblečení s kravatou, ženy v dlouhé toaletě nebo kostýmku. První večer byl hned na uvítanou s přípitkem na účet pana kapitána a případnou fotografií s ním. Přípitek roznášeli číšníci v prostorách několika kaváren 5. podlaží a byla to opravdu přehlídka módy lodní elity. Druhý galavečer nazvaný italský, proběhl ve slavnostně vyzdobené jídelně fáborky v italských národních barvách. I obsluhující měli vestičky zeleno-červeno-bíle pruhované, i ubrousky na stole byly červené, zelené nebo bílé. A uprostřed večeře nastalo přitnutí a do kruhové uličky jídelny napochodovali za jáso tu kuchaři s plameny hořící zmrzliny. Těm přizvukoval a kroužil barevnými ubrousky nad hlavou zbývající personál a snažil se nás vyprovokovat ke spoluúčasti. Odměnou nám pak byla jedna porce té zmrzliny navíc. Myslím si, že se podařilo vytvořit velmi bezprostřední a srdečnou náladu.

Snídaně, ráno už od 7 hodin, byla méně formální. Ve 13. podlaží samoobslužná nekonečná restaurace byla od časného rána nabita hosty, kteří měli zájem z lodi co nejdříve odejít. Přesto nikdo tu snídání moc nešídlil, i my jsme si dávali anglické snídaně s džusem, volským okem, opečenou slaninou, sýry, uzeninou i ovocem nebo kompoty a nakonec kávu, jiní třeba čaj. Byla to tedy hostina, kterou vybíraly dřív oči než hlad, ale mnohdy i pojistka na celý den. Exkurze městem se mohla protáhnout i přes oběd. Kdo však oběd stihl, našel ve stejné restauraci, která se otevírala ve 12. a zavírala až po 16. hod., tak různorodé

druhy jídel, že si mohl vždy pochutnat a oběd také zakončit kávou nebo čajem. Jiné pití se i tady platilo a roznášeli i objednávali ho číšníci nebo číšnice, mnohdy černošky v nezbytné bílé zástěrce s kanýry. I ostatní obsluhující byli vždy vzorně oblečení, většinou v bílém s černými kalhotami případně sukní.

Tedy - celý druhý den a ještě jednu noc jsme cestovali severním směrem na nekonečném moři, jen občas se na pravoboku lodi, kde byla i naše kajuta, objevily vzdálené obrysy pobřeží. Tento den jsme věnovali za bydlení a poznání nového prostředí i odpočinku.

Až třetí den ráno, už při rozednávání, jsme uviděli vysoké břehy pevniny z obou stran lodi a na těch srážech břehů občas i světlíčko. Byli jsme ve fjordu. Loď zřetelně zpomalila, břehy se sblížovaly a naše loď se konečně po ujetí asi 250 km fjordem chystala na zakotvení. Na molu přístavu čekali chlapci v reflexních vestách, kteří uchopili vyhozená lana a loď připoutali k mohutným železným hákům. Bylo 8 hodin. Přístav i městečko Flam, dá-li se tak nazvat těch asi 50 dřevěných, pěkně udržovaných domů a domků, se na nás chystaly. Bezpočet stánků i obchodů především se suvenýry, ale i norskými svetry, kožešinami sobů i charakteristických zimních čepic s ochranou uší i huňatých barevných šál, bylo již otevřeno. V suvenýrech převládaly figurky trolů - severských skřítků a rohatých vikingských dobyvatelů - různých velikostí i podob. Pro nás však nejdůležitější v přístavu bylo nádraží, odkud nás vlak po zakoupení jízdenek vezl pomalu dál údolím prodlouženého fjordu do vnitrozemí, kolem nevidaných vodopádů na pravé i levé straně trati do 21 km vzdáleného města Myrdal, v nadmořské výšce 865m. Město bylo obklopeno stráněmi zasněženými až po vrcholky hor do výše téměř 2000m. Náročná horská trať, vybudovaná vlastně pro turisty - v prudkém stoupání mezi skalami, s 21 tunely, měla zastávku jednak na míjění protivlaku, ale také u dřevěné terasy - překlenující hučící vody krásného širokého vodopádu. Cestující, vesměs turisté, tak měli možnost vystoupit a tu nádheru z bezprostřední blízkosti zachytit kamerami i fotoaparáty. Přitom si vyslechli z reproduktorů zpívanou tálh-lou severskou melodii a zahlédli na asi 100m vzdáleném, značně pobořeném

kamenném domku pobíhající a tančící divoženku, spoře oblečenou, takovou jejich Viktorku. I pro ní jistě zážitek - při necelých 10° - za deště a stoupajících kapek tříště vodopádu. Zpáteční cesta, po krátké prohlídce nádraží konečné stanice, byla podstatně rychlejší a jak jsme z těch 865 metrů klesali do údolí, vysvitlo i slunce a v přístavu už chodili lidé bez bund a v krátkých rukávech.

Teprve v naší kajutě nás zastihly Táňa s Věrkou, které v cestovní kanceláři přímo na lodi zakoupily podobnou cestu plnou dojmů autobusem po serpentýnách opačného svahu, se zastávkou u horského plesa s vodopádem v pozadí.

Po 5. hodině jsme odrazili od mola flámského přístavu, abychom noci využili k přesunu do historicky i polohou významného přístavu a města Bergenu, kdysi krátce i hlavního města Norska. Společně s Táňou jsme po vystoupení z autobusu, který nás přivezl z přístavu do centra města, absolvovali okružní jízdu otevřeným autobusem se zatahovací, či odtahovací střechou, s přípojkou na sluchátka, bez oken, aby se dalo fotit a filmovat. Měl na karoserii zřetelný, z dálky viditelný nápis „HOPon-HOPoff“ (říkali jsme jim zkráceně HOP-HOP nebo

taky naskoč-vyskoč). Tyto autobusy jezdily i v jiných městech po vyznačeném okruhu - dostali jsme i mapu - a zastavovaly většinou na 5-10 min. na významných místech, a když to na prohlídku a fotografování nestačilo, mohli jsme vystoupit a počkat na kterýkoliv další HOP-HOP autobus, ve kterém platila ta stejná jízdenka celých 24 hod., takže bylo možné jet okruh i vícekrát. Tento způsob dopravy nám doporučil delegát liberecké cestovky. Byl pro nás nejen levnější, ale i výhodnější ve svobodné volbě prohlídky vybraných míst.

Tak jsme pomalou jízdou zelenou alejí na návrší města zahlédli univerzitu, zastavili na chvíli u sto let staré budovy divadla v popředí se sochou Ibsena. Za chvíli jsme obkroužili nádhernou, prosklenou budovu - koncertní halu Edvarda Griega, postavenou teprve nedávno. Možnosti vystoupit jsme využili až po absolvování jednoho okruhu městem, vlastně dvou, podobaly se osmičce. Přijeli jsme totiž k pevnosti Bergenhaus a k původním hanzovním domům. Stálo to zato. Pršelo sice, ale v autobuse jsme ke sluchátkům a mapě dostali i pláštěnku - takovou peleřinu i s kapucí, pod kterou se dalo všechno schovat. U nás byste se

v ní moc neukazovali, ale tam v takových chodili téměř všichni, domácí i turisté. Po vnější prohlídce pevnosti a dvou nádvoří - vchod do nich a zahrad byl otevřen, - jsme si prohlédli i nafotili hanzovní domy, které tvořily charakteristickou kulisu nábreží přístavu. Nejprve ty nízké - tak do dvou pater - dnes už přeměněné na obchody a obchůdky, jeden dokonce i na nevěstinec, pak ty vysoké - 5ti poschoďové - nyní převážně banky. A tu jsme zahlédli uličku mezi dvěma těmi domy. Když jsme jí po dřevěné podlaze prošli, byla plná malých obchůdků se suvenýry, ocitli jsme se ve velmi zajímavém zázemí, s bary, dalšími stánky a podobnými lákadly pro turisty. A naproti ve svahu se krčil restaurovaný starý kamenný dům, dnes pěkná umělecká galerie. Muzeum „sardinek“ nás nelákalo. Po krátkém shlédnutí všech těchto podniků jsme už spěchali do centra starého města. Až tam sahá přístavní zátoka fjordu. Na ni navazuje na pevnině náměstí Torget a v jeho středu se poněkud krčí mezi vyššími, ne tak starými domy, vzorně udržovaná bílá budova staré radnice i s historickým znakem města na jejím úzkém průčelí. Naproti ní na sebe přitahuje oči secesní budova současné bur-

MSC MAGNIFICA

Kiel 2.09.2012

zy. Vrátili jsme se k zátocce a prošli pověstným rybím trhem plného vůní připravovaných a prodávaných jídel. Překonali jsme své chutě, vyšli jsme na hlavní třídu ke krásnému památníku „boje za svobodu“, stojícím na vysokém podstavci obklopeném ze všech stran bojovníky za svobodu v historické zbroji. To vše se odráželo ve vodě obdélníkové kašny s vodotrysky, z jejíhož středu jakoby pomník vyrůstal. Několik záběrů a snad po 50 metrech jsme podle plánu odbočili z tohoto bulváru nesoucího jméno krále Olafa Kyrre, zakladatele města, abychom se ocitli ve větším prosluněném parku se sochou Edvarda Griega. Nezbytný snímek tu a pár fotek i u kašny se soškou ču-rajícího chlapečka. Kousek opodál jsme zahlédli osamocenou sochu z černého mramoru - akt stojící ženy, kterou jsme pro její kypré tvary nazvali Hanačka. V pozadí tohoto parku bylo jezírko s pěkným vodotryskem a jen pár kroků vedle parku už stály autobusy, které nás, turisty, odvážely zdarma průmyslovou zónou do nedalekého přístavu k naší lodi. Tam už nás čekala Věrka, která si koupila jiný okruh i s výjezdem lanovkou na vyhlídku, odkud měla Bergen i okolí jako na dlani.

Stavanger! Další město nového rána. Původně malý rybářský přístav, po objevení ropy se značně rozrostl a získal na významu. I tady loď kotvila v zátocce fjordu jakoby uprostřed města, které jsme měli příležitost prochodit křížem krážem. Trhem hned u břehu, nastraženým zřejmě na turisty, jsme prošli do kulturního informačního střediska získat pro nás důležitý plán města. A s ním hned do nedaleké, propagované, údajně nejstarší gotické katedrály Norska, postavené na návrší v parkové úpravě. Dole, na úpatí parku, se třpytilo jezírko s vysokým vodotryskem uprostřed a malými kolem. Pak jsme prošli uličkami jakoby zpět, k historické kamenné obranné věži a nahlédli i do ní. Po prudké stráni mezi bílými dřevěnými domy s kamennou podezdívkou jsme sešli až na molo k naší lodi a pak kolem přístaviště na jeho opačnou stranu, kde jsme objevili víc než 150 květinami vyzdobených, bílých, dřevěných, pečlivě udržovaných domů a domečků starého města - údajně ze 17. a 18. století. Procházka jejich úzkými uličkami nakonec zmírnila

Lenčino zklamání, že už nedostala koupit lístek na loď, která jela 1/2 2. hod. fjordem (a stejnou dobu zpět) k tzv. kazatelně. Je to na strmé skále nad mořem ve výšce víc než sto metrů taková zvláštnost, placatina navštěvovaná turisty. Nahoru prý se musí pěšky z jiného místa velmi náročnou cestou zejména za vlhka. Ona by tu kazatelnu viděla stejně jen z lodi a jen zespodu. Mezitím, co my dva jsme procházeli město blíže přístavu, absolvovaly Táňa s Věrkou jízdu autobusem nejen městem, ale i po vzdálenějším okolí a seznámily se i s průmyslovým zpracováním ryb.

Ze Stavangeru jsme odcestovali poněkud dřív. Čekala nás dlouhá noční plavba mezi ostrovy a kolem fjordů jižního oblouku pobřeží Norska do fjordu, ve kterém jsme už po rozednění sledovali, jak se blížíme do hlavního města Norska - města Oslo.

Zakotvení v přístavu bylo velkolepé. Stáli jsme přímo, doslova přes ulici, nad budovami hradu Akershus a z výšky našeho balkonu v 11. podlaží jsme sledovali turistický ruch na jednotlivých nádvořích. Bylo krásné slunečné ráno a my jsme jako z rozhledny pozorovali rozlehlé město.

V Oslo jsme se zachovali podobně jako v Bergenu. Tentokrát s námi jela Věra, Táňa spěchala do muzea Vikingů. I odtud se vrátila spokojena a plna dojmů z exponátů, zejména zachovalých původních lodí. My tři jsme po projíždce centrem města autobusy HOP-HOP absolvovali navíc vnější okruh v západní, jakoby venkovské oblasti předměstí, mezi severskými dřevěnými budovami statků s pasoucím se skotem na travnatých stráních. V této oblasti byla i muzea Vikingů a Kon-Tiki v nevysokých budovách podobného vzhledu. I u nich jsme na chvíli postáli, vystoupili jsme však, jako téměř všichni - a vchodem - branou z vysokých zdobených mříží jsme vstoupili do parku mimořádného památníku významného norského sochaře minulého století, Gustava Vigelanda. Památník je komponovaný velkoryse na rozsáhlém 32hektarovém pozemku, s jakousi hlavní třídou uprostřed, obklopenou po stranách sochami. Akty mužů i žen i dětí a starců, symbolizují zrod života, hry i výchovu dětí, a také odpočinek - pokračování žití a stárnutí, většinou ve vzájemném objetí ztvárněných soch. Dominantu na konci této promenády tvoří ohraničené návrší a na něm

schodovitá pyramida s dalšími sochami v nadživotní velikosti. Mezi nimi se volně pohybují a fotografují v jejich blízkosti, v doteku - i v objetí se sochami - lidé - turisté. Uprostřed tohoto návrší je sloup 17 m vysoký - propletenec 121 lidských postav, kromě těch 214 zbývajících v parku.

Oslo mě vůbec překvapilo evropským charakterem a výstavními kamennými budovami posledních dvou století. Monumentální radnice, celá z temně červených cihel, zvýrazněná dvěma postraními kubusovitými věžemi, postavená v 30. letech minulého století, stojí v blízkosti přístavu. Velkoryse řešený příchod přímo od moře, mezi vodotrysky a obrovitými sochami, vede k širokému schodišti do hlavního vchodu radnice, která jakoby tak vítala přijíždějící hosty, například k udílení Nobelových cen. Ty se v této budově skutečně slavnostně předávají. I socha norského polárníka Nansena je umístěna před touto radnicí. Je menší, nelze ji však nevidět, snad jen cestou do radnice obejít.

Opera - přímo nad mořem v zápaní části přístavního fjordu - ve stylu současné moderní architektury - z rozsáhlých skleněných stěn a betonových ploch svažujících se k hladině moře, byla dokončena teprve r. 2008 a ostatním světem už několikrát oceněná. Málem bych zapomněl na rozsáhlou klasicistní budovu, sídlo královské rodiny, kolem níž a jejího parku jsme také jeli a postáli. V blízkosti, na počátku tohoto parku, naproti sobě stojí budovy university a Národního divadla. Mrzelo mě, že nebyl čas navštívit muzeum Edvarda Muncha, ani Národní galerii. Chyběl čas.

Při odplouvání jsme na svahu pohoří za městem zahlédli i známý lyžařský skokanský můstek Holmenkollen. Pohledem na něj i vzdalující se budovy radnice a hradu, jsme se s Norskem rozloučili.

Do hlavního města Dánska - Kodaně, nebyl příjezd tak impozantní jako předtím v Norsku. Loď musela zakotvit v novém rozlehlém přístavu vytvořeném plošinami přilehlých ostrovů s množstvím velkých kontejnerů, což připomínalo dřív sklady velkého podniku, než příjezd do hlavního města nové země. I my jsme kotvili na velkém betonovém molu, daleko od města a bez lidí. Ti totiž měli zákaz pohybovat se v přístavu, a proto k lodi přijížděly jeden autobus za dru-

hým a skoro jako na letišti, nabíraly pasažéry a odvážely je až za oficiální bránu přístavu, stále ještě daleko od města. Tu už čekaly autobusy HOP-HOP. A první jejich zastavení bylo hned v blízkém parku u moře, město jsme ještě ani nezahledli. Všichni zde vystupovali, my čtyři tedy také, i když jsme nevěděli proč. Proplétali jsme se vracejícím davem, míjeli stánky s občerstvením a suvenýry, až jsme se dostali v parku ke srázu přímo nad moře. A tu jsme přibližně o 3 metry níže mezi keři a přebíhajícími lidmi zahledli na větším kameni omývaném vodou sedící úplně černou dívku. Byla to pověstná mořská panna - symbol Dánska. Sešli jsme opatrně mezi lidmi po břehu dolů, poskakovali jsme z jednoho kamene na druhý a dávali si pozor, ať neukouzneme do moře a přitom jsme se snažili najít místo, ze kterého by na fotce bylo neomylně prokázáno její jsoucno.

Možnost přerušit jízdu autobusu HOP-HOP jsme pak využili v centru města, u zábavního parku Tivoli, k němuž vzhlíží od radnice, z opačné strany frekventované třídy, v křesle sedící Andersen, žel, celý z tmavé-

ho mramoru. Sedí jakoby uprostřed chodníku a v dobrém slova smyslu překáží ruchu města i spěchajícím turistům, kteří se většinou rádi zastaví a s ním vyfotografují. Radnice sama s dalšími administrativními budovami vytváří čelo obdélníkového náměstí, na němž v druhé polovině za oplocením probíhala právě dražba mořských výlovků. A zábavní park Tivoli - ten jsme jen obešli a nafotili vše, co bylo vidět. Na víc nebyl čas a už ani peníze, které jsme šetřili na další naše přerušení jízdy autobusem. Uskutečnilo se ve starém původním přístavu uprostřed města, nedaleko parlamentu, Národního divadla a významných muzeí. Z tohoto přístavu jsme absolvovali jiný okruh na vyhlídkové otevřené lodi po kanálech města, sledovali jsme další historické budovy i zakotvené čluny, repliky historických korábů i hausboty a dopluli jsme až na otevřené moře, znovu k pověstné mořské panně. Tento pohled na ni, nedaleko letního ostrovního sídla krále a se zlatem zdobenou královskou jachtou a chráněného válečným křižníkem - a kousek dál od opery, podobně

jako v Oslo nad hladinou moře, - byl daleko hezčí, než při prvním setkání na břehu parku. Od ní pak, kolem kavárny s hosty sedícími nad mořem na dřevěné terase před prosklenou budovou, jsme se vrátili zpět do starého přístavu. Jedním z dalších autobusů HOP-HOP jsme už cestou domů zastavili u areálu královských zahrad. Na opačné straně jsme zahledli botanické muzeum i se zahradou a na jejím konci muzeum geologické, které zakrývalo vzdálenější budovy university, to vše ve vzrostlé zeleni zahrad a parků, kolem nichž jsme se už blížili k branám přístavu. Byl to náš poslední návrat na loď. Druhý den ráno jsme zakotvili ve východním přístavu v Kielu a podle písemných pokynů loď po snídani, ještě do 8.hodiny, opustili. Na parkovišti nás čekal už známý poschodový autobus, se kterým jsme se dostali téhož dne večer do Prahy, pak autobusem Student Agency bez zastavení do Brna, kde Táňa už zůstala a my tři zbývající jsme frčeli naším autíčkem domů. Stihli jsme to i Věra svým autem od nás ještě do půlnoci 9.10.

Karel + Lenka Svobodovi

Z HISTORIE

Nošení do kůta

Narození dítěte bylo v každé době velkou radostí, ke kterému se vázaly víc dříve než dnes zvyky a povinnosti. Všichni z přízně a kamarádky „kůtnice“ se rychle chystaly, aby nesly brzo - jak se u nás říká - do kůta. Pojdme si tedy teď za pomoci tří generací a vzpomínání na generace ještě starší projít uplynulé století.

„Slyšela jsem od svých rodičů, že kolem roku 1900 nosil každý do kůta to nejlepší, co bylo doma,“ vzpomíná nejstarší z nás. „Buď čerstvé máslo nebo v plechovém nazdobeném hrnečku lipový med a nějaké koblížky. Na posílněnou se nosila pro maminku doma uvařená sladká babská gořalka. Jiné dárky se prý dřív nenosily. Zнала jsem ale tetičky narozené kolem roku 1880 a říkaly, že mají oringle už od křtu. Je však pravda, že ještě po roce 1900 mělo jen málo děvčat náušnice.“

Do kůta se začátkem 20. století už nosilo hodně krásné zdobených pégnů nebo v koši trdelníků. Tyto sladkosti přecházely i dobu chudoby i první světovou válku. Jako památku na křest jste mohli najít tehdejší školačky na krku pověšený medailonek Panny Marie. Říkalo se také, že když chlapec ka pokřtili jménem kmucháčka Antonína, tak mu kmotr koupil malou plechovou krabičku s okénkem a v ní byla vidět malinká Antoníčková soška, která chlapce chráníla.

Nemůžeme opomenout, že celé šestinedělí se kromě miminka a maminky hodně dotýkalo kmucháčků. Do

kůta kmotřenka vždycky nesla jako první. Nesla v krásném malovaném „kůtnáku“ (džbán) slepičí polévku s masem a domácíma lukšama. Taky nesla košík milostí, bez kterých by se narození dítěte nikdy neobešlo. Pokud bylo potřeba uctít hosty, donášela sladkosti i několikrát. Pokud už byli doma starší sourozenci, kmotřenka často navařila i pro ně, aby mamince ulehčila. V šestinedělí se dítě křtilo a kmotři byli přítomni i úvodu dítěte a maminky do chrámu Páně. Na křtiny nakulmovala kmotřenka na bílé peřince dva naškrobené krejzle, a když se všechno podařilo, kmucháči byli spokojeni stejně jako rodiče. Tím ale nic nekončilo, obě rodiny se o sebe staraly a pomáhaly si i dál. Jak oni k dětem, tak i děti k nim se hlásily a měly krásný vztah, což snad trvá i dodnes.

V letech 1920 až 1930 se stále do kůta peklo všemožné cukroví, taky smažené koblížky, plněné řezy a dortíčky. Už jste nepotkali děvčátko bez naušnic. „Tenkrát byla taková nějaká móda, že se nosili buď ve tvaru čočky nebo tzv.

pomněnky. Když na ně nebylo nebo se nedostaly koupit, daroval často někdo starší z přízně ty své. Já jsem taky neměla a mé sedmdesátileté babičce to bylo líto. Řekla mé mamince, že ona naušnice má a už jí k ničemu nejsou, už jí netěší, tak by je ráda darovala mně. Takže já ty její čochy nosím dodnes. Ani jednou se mně nerozeplely. Mám je jako vzpomínku na svou milou babičku.“

V Protektorátu, kdy nebylo pro žádného nic, se děti rodily dál a Krumvířáci nezapomínali jejich vstup do života náležitě oslavit, zachovávaly se i zvyky a povinnosti k nim patřící.

„Když docházíme až do roků padesátých, vzpomínám na to, že se tenkrát ještě za celou dobu těhotenství na vyšetření nijak nechodilo a rodilo se doma jak to bylo zvykem. Nejde tedy zapomenout na chválu všech porodních babiček. Měly velké zkušenosti a uměly porodit a někdy i poléčit maminku i dítě. Byly to všechno vzácné ženy, kterým patří poděkování. Nejstarší byla babička Boro-
vičková, díky níž se u nás narodilo moc dětí. Pamatuji ještě tetičku Miklíkovou a panímámu Kudrnovou. Jako poslední před masovým nástupem porodnic byla paní Krejčová.“

Čas rychle běžel a všechno se změnilo natolik, že se do kůta nosily dorty a kupovaný vaječný koňak. V 70. a 80. letech nosila dárky do kůta blízka i vzdálenější rodina plus všichni, kdo byli rodičům na svatbě. Teď přichází na řadu vzpomínání té prostřední z nás: „Klasickým darem byli jeden nebo dva domácí řezy, láhev něčeho sladšího pro maminku a soupravička na miminko. Tu jsme měli doma skoro každá stejnou, protože dvakrát na výběr v té době zrovna nebylo.“ Často se také nosily dorty pro miminko ve tvaru peřinek nebo

„mydlinky na plínky“ – dort s nastříkaným sněhem na povrchu ve tvaru mýdlové pěny. Vítaným dárkem bylo jakékoliv nedostatkové zboží té doby, například ovoce.

Nevím, jestli to byla jenom Krumvířská specialita, ale občas maminka dostala místo silného slepičího vývaru živého kohouta. Přinesla ho většinou parta kamarádů jako zpestření, ale byl to spíš danajský dar. Sama si pamatuju, jak bratrovi do kůta taky přinesli kohouta a vypustili ho v našem obýváku...

Doba se mění, zrychluje, ale i dnes se u nás nošení do kůta pořád udržuje. Nejčastějším dárkem je oblečení pro miminko, často taky hračky nebo jednorázové plínky. Slepici polévku sice nečekejte, překvapilo mě ale, kolik lidí přineslo i dnes z domu napečeno. Takže snad tahle krásná tradice jen tak nevymizí.

(red)

„Poneseme do kůta“, chlubil se kmotřenka a po dobu jednoho týdne přinášela „kútnici“ s příkladně dodržovanou obřadností tato jídla: uvařenou slepici s polévkou a lokšemi, hovězí polévku s lokšemi, každý den jiné pečivo - makovníčky a vdolečky, trdláče, boží milosti, pecové vdolky (12 kusů: trnkové, makové, „syrové“, okálové) a koblihy, k pití „sodovky“, pivo a sladkou kořalku.

Tyto dary musela „kútnica“ po úvodě oplatit. Při jednorázové návštěvě přinesla kmotřence 12 vdolků pecových, koš drobného pečiva, 1 kg syrového hovězího masa a k pití pivo a kořalku.

V době trvání „kútnice“ byl osud dítěte i matky opředen nejrozmanitějšími pověrami. Už při první koupeli novorozence se dávaly v bohatších rodinách do vody peníze jako ochrana proti nemocem apod.

Zdroj: Malovaný kraj 4/ 1980

REPORTÁŽE Z AKCÍ

Koncert Tři sestry

„Až budu rockovej důchodce, budou hrát Tři sestry na Vlachovce...“, takto zněla úvodní slova skladby české punk pub rockové kapely Tři sestry, při které členové této legendy v čele s hlavním zpěvákem a textařem Lou Fanánkem Hagen nastoupili první říjnový pátek na podium našeho kulturního domu. O tom, že na Vlachovku opravdu ještě zdaleka nepatří, přesvědčili několik stovek svých příznivců, kteří se v Krumvíři sešli. Jako předkapela vystoupila pražská punková formace MZH, jež bývá častým hostem na koncertech Tří sester.

Vítání občánků

V neděli 21. října se na Obecním úřadu v Krumvíři sešlo sedm rodin s jejich nejmenšími potomky, aby je dovolilo zástupcům obce přivítat jako nové občánky. Na úvod vystoupily šikovné děti z mateřské a základní školy se svými pásmy písniček a básniček. Slavnostního aktu se zúčastnili tito rodiče se svými dětmi:

Jana a Aleš Ostřížkovi s dcerou Zuzanou
Martina a Michal Horákovi se synem Jakubem
Jana a Stanislav Komosní se synem Radimem
Pavla a Roman Jindroví s dcerou Emou
Ivona a Josef Šlichtovi s dcerou Markétou
Dana a Marek Štulrajterovi se synem Davidem
Klára a Lukáš Kamenští s dcerou Theou

(red)

Hubertova jízda

Říjen ukončila Hubertova jízda, kde se i přes nepřízeň počasí tradičně sešlo velké množství jezdců se svými koňmi a také koňských povozů. Ani deštivé a sychravé podzimní počasí však nebránilo pokochat se pohledem na dlouhý zahajovací průvod, který Krumvířem projížděl.

(red)

Mikulášská zábava

Po zdařilé „prohibiční“ Burčákové zábavě, kde jsme mohli vidět a slyšet účastníky letošní soutěže Česko Slovensko má talent – skupinu Ukulele Troublemakers, uspořádal TJ Sokol Krumvíř v sobotu 1. prosince Mikulášskou zábavu. Návštěvníkům zahrály dvě kapely z blízkého okolí, bošovická sestava La Bande a v Krumvíři dobře známý Kožuch z Morkůvek. Na akci nechyběly ani bytosti pekelné a nebeské...

(red)

Zahájení adventu

Tradiční Rozsvěcení vánočního stromu bylo v letošním roce přesunuto pod názvem Zahájení adventu na muzeum hned z několika důvodů. Tím prvním byla oprava KD. Při přípravě akce ještě nebylo jasné, zda se vše v KD stihne. Nakonec stihlo - ale alespoň jej využili sportovci k Mikulášské zábavě. Prostory na muzeu nebyly ideální zvláště pro naprosto nečekané množství lidí. Tak až se třeba sejdem na muzeu za dva roky?? ocení návštěvníci úpravy, které plánujeme realizovat ihned na jaře. Tímto také děkujeme mužskému sboru Krumvíř za jejich výkon a přejeme jim hodně dalších úspěchů.

Věra Colledani,
Spolek pro muzeum

Vánoční besídka ZŠ a MŠ Krumvír

Na druhou adventní neděli si připravily děti z místní mateřské a základní školy vánoční besídku. Odpoledne zahájil soubor Pantlička, který vystřídaly děti z mateřské školy se svým programem nazvaným Hvězdičky. Zpestřením jistě bylo gymnastické vystou-

pení Vrány. Dále děti předvedly, co se naučily v kroužku anglického jazyka. Besídka byla zakončena pohádkovým představením dětí základní školy Od adventu do tří králů ZŠ. V sále bylo možno si také prohlédnout výstavku prací dětí základní a mateřské školy.

(red)

Vánoční koncert ZUŠ Klobouky u Brna

Základní umělecká škola v Kloboukách připravila na letošní Vánoce sérii tří koncertů s provedením díla „Česká mše vánoční“ od Jakuba Jana Ryby. Premiéra koncertu se uskutečnila 16. prosince v Krumvíři, kde se na jeho přípravě podílel Spolek PRO MUZEUM. Kromě tohoto díla zazněla ještě Sonata D dur Henryho Purcella pro trubku, smyčce a basso continuo. Sólo na trubku hrál pan Petr Pospíšil z Dambořic.

K.O.S. (kloboucké orchestrální sdružení) je název šestadvacetičlenného orchestru, který je sestaven jak z profesionálních, tak z převážně většiny amatérských hudebníků z Kloboucka. Základní osu orchestru tvoří současní učitelé základní umělecké školy, smyčcová sekce je pak doplněna o muzikanty z cimbálových muzik Primáš, Vonica a Strunka. Dechová sekce orchestru je obsazena převážně muzikanty z dechovky Lácaranka, Galánka, Dambořanka a Zlatulka. Většinu amatérských hudebníků tohoto orchestru tvoří bývalí žáci ZUŠ.

Smíšený pěvecký sbor je sestaven z vytipovaných zpěváků z Klobouk, Boleradic, Hustopečí, Kobyli a Krumvíře. Vede-

ním zkoušek sboru byla pověřena paní Ludmila Nováková z Borkovan. Sólové party zpívají: soprán - paní Ludmila Nováková (na koncertě v Krumvíři pro nemoc alternace), alt - paní Mgr. Margita Křížová z Klobouk, tenor - pan MgA. Zdeněk Šmukař a bas - pan MgA. Jan Kučera oba z Brna.

Druhý a třetí koncert je naplánován na pátek 21. prosince v 17,30 a ve 20 hod. v divadle v Boleradicích. Poslední a závěrečné provedení se uskuteční v neděli na Tří krále 6. ledna 2013 v 16 hod. v evangelickém kostele v Kloboukách.

Jindřich Demela, ZUŠ Klobouky u Brna

VÍTE, ŽE...

❑ se křtil muzejní kalendář? Hrála CM Strunka a pilo se vínko od J. Prokopa, J.Valihraha a F. Zezuly. Tímto jim organizátorky akce mnohokrát děkují za podporu. Výtěžek z kalendáře byl použit na uhrazení nákladů spojených s rekonstrukcí pánského kožichu (darů od Veselých) a ženského zimního kabátku - kacabaje nalezeného na půdě muzea. Oba exponáty jste mohli vidět při zahájení adventu nebo 16.12. v KD při koncertě ZUŠ Klobouky.

❑ v pochmurných říjnových dnech zemřel v rodných Borkovanech akademický sochař František Navrátil (narození 1932). Těžištěm tvorby Františka Navrátila, který celoživotně pracoval s kamenem a bronzem, je portrét člověka v jeho jedinečnosti. Mezi jeho díla patří i plastiky známých osobností jako Bohuslav Martinů, Leoš Janáček, Vítězslav Nezval, Otakar Teyschl, Sigmund

Freud. Mezi jeho stěžejní díla patří třímetrová socha mága (Edison atomového věku) navržená pro atomovou elektrárnu v Dukovanech. Do historie se František Navrátil zapsal i jinak, byl uznávaným odborníkem v entomologii.

❑ se na červen 2013 připravuje další ročník Kraje beze stínu? Jeho tématem budou svatby a začínat by měl 7.června „svícou“ v Brumovicích s CM Vonica. V sobotu 8.6. se pak program přesune do Krumvíře, kde jej večerním koncertem zakončí Petr Bende s CM Grajcar. Nedělní program zahájí slavnostní mše v kostele sv. Bartoloměje s ukázkou krojových satebních párů z Kyjovska, Hanáckého Slovácka a doufejme, že i z Podluží. Otevřené by měly být i sklepy a okolní muzea. Muzeum připravuje výstavu „Jak se lehávalo“.

PLÁN SPOLEČENSKÝCH A KULTURNÍCH AKCÍ

26.12. Štěpánský košt mladých vín od 14.00 na Búdě
30.12. Silvestrovský běh od 10.00 u KD
5.1. Myslivecký ples (Melody Gentlemen z Lednice, moderuje a zpívá Karel Hegner)

12.1. Krojový ples OÚ (Hovoráné s CM Vonica)
19.1. Ples ČZS – vinaři (Šohajka ze Šakvic)
3.2. Dětský maskarní ples
16.3. Josefský košt

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Výpis změn za období 1.6.2012 – 30.11.2012

PŘIHLÁŠENÍ

Antonín Heneš	č.p. 423
Alice Henešová	č.p. 423
Tomáš Němeček	č.p. 314
Darina Trbolová	č.p. 163
Simona Trbolová	č.p. 163
Radek Kučera	č.p. 481
Martina Otáhalová	č.p. 163
Veronika Otáhalová	č.p. 163
Vlasta Králová	č.p. 384
Ivan Pitlach	č.p. 384
Petr Kraicinger	č.p. 244

ÚMRTÍ

Miroslav Komosný	č.p. 275 (květen)
Květoslava Foretníková	č.p. 41
Josef Prokop	č.p. 84
Ladislav Kohout	č.p. 111
František Zlámal	č.p. 135

JUBILANTI

za období 1.1. - 31. 3.

Macháčková Terezie	93 let
Gálová Jarmila	87 let
Havelková Emilie	87 let
Peroutková Františka	86 let
Lexová Drahoslava	85 let
Peterka František	85 let

NAROZENÍ

Valentina Novotná	č.p. 134 (duben)
Jakub Horák	č.p. 71 (květen)
Radim Komosný	č.p. 83
Zuzana Ostřížková	č.p. 454
Lucie Herrmannová	č.p. 39
Simona Kováčová	č.p. 331
Jitka Němečková	č.p. 245

ODHLÁŠENÍ

Oleh Tsimbolynets	č.p. 372
Patrik Šibor	č.p. 184
Vlasta Masopustová	č.p. 253
Eva Šmukařová	č.p. 101
Jaromír Dvořák	č.p. 352
Anna Huserová	č.p. 67

Stanislav Ševčík

12. listopadu se dožil významného životního jubilea krumvířský rodák, člověk mnoha řemesel pan Stanislav Ševčík.

Celá Ševčíkova rodina byla umělecky nadaná. Hráli ochotnické divadlo, zpívali, věnovali se ručním pracem. Už ve školních letech se malý Stanislav musel ale rozhodnout, čemu se bude dál věnovat. Ve volbě mezi studiem výtvarné výchovy nebo zpěvu pomohla i skutečnost, že velmi často trpíval na angíny. A tak na doporučení tehdejšího vedení UMPRUM se vyučil nejdříve malířem a pak tuto prestižní školu vystudoval.

V jeho výtvarné zálibě ho podporoval např. i pan farář Miloš Jindra. Dodnes se v kostele používají kulisy k vánočnímu Betlému, které v 16. letech pan Ševčík namaloval. Dalším, doufejme, že nesmrtelným dílem, je i prapor krumvířského Sboru dobrovolných hasičů.

I přesto, že studoval výtvarnou výchovu, věnoval se svým dalším uměleckým láskám. Po dobu studií byl členem cimbálové muziky při národopisném souboru POLANA, který i dnes působí při Vysoké škole zemědělské, kde hrával na housle. To mu ale v jeho muzikantském využití nestačilo. Založil si se spolužáky taneční orchestr, kde dle potřeby hrál na saxofon, klarinet, kontrabas nebo bicí. Celou kapelu mohli její fanyntky slyšet i na pověstných krumvířských silvestrech. Protože pocházel ze šesti dětí, snažil se svým rodičům ulehčit. O prázdninách pracoval střídavě v propagaci a v dolech, se svými stejně hudebně nadanými spolužáky vystupoval po estrádách a na tanečních večerech. V jeho repertoáru nechyběly basové a barytonové arie z českých oper. Byl také členem divadla RADOST při JAMU. I paní Emilie Peloušková (Kocourková) na něj dodnes vzpomíná jako na svého učitele houslí.

Vzhledem ke svému živnostnickému původu a náboženskému vyznání narukoval k černým baronům - pomocně technickému praporu. Tam ale velmi brzy začal malovat obrazy pro důstojníky a podílet se na kulturním životě vojska.

Další velkou láskou všestranně nadaného umělce bylo divadlo. Dodnes pamětníci vzpomínají na jeho role milovníka. S Jiráskovou hrou Otec v režii Stanislava Mikulice, kde pan Ševčík hrál roli Jana, vyhráli krumvířští ochotníci i okresní přehlídku. Se svojí partnerkou - paní Milou Konečnou - Prokopovou, se do role vžil tak, že si porota musela ověřit, zda se opravdu jedná pouze o ochotníky. Ještě po létech se s dlouholetou „nápovědou“ - paní Marií

Firtlovou (Kocourkovou) - při setkání bavili nejružnějšími replikami z několika desítek odehraných divadelních her.

Dále jste pana Ševčíka mohli slyšet hrát na pilu, a to v sólových partiích v hudbě k seriálu Vivat, Beňovský!!, ve scénické hudbě k filmu Moj Faust, nebo ve filmu pro mládež a později stejnojmenné rozhlasové hře Fujarka.

V profesionálním životě pana Ševčíka hrála velkou roli archeologie a historie vůbec. Po ukončení umělecké školy nastoupil na místo kresliče a fotografa na brněnské katedře prehistorie, po vojenské službě pokračoval jako technik - asistent a samostatný technický pracovník. Na katedře prováděl kresebné, technické, fotografické, filmové a měřičské dokumentace, zhotovoval obrazovou dokumentaci k nálezovým zprávám a zvláště k publikacím, zhotovoval diapositivy pro publikační a přednáškovou činnost. Jako jeden z prvních zkoušel letecké snímkování - např. Pohanska u Břeclavi. Z jeho opravdu bohaté dokumentační činnosti vzpomeňme alespoň založení archivu fotografií, diapositivů a filmů terénních archeologických výzkumů.

V roce 1973 odešel do učňovského školství, kde se např. podílel na inovaci školních osnov.

Byl aktivním členem Klubu fotografů města Brna, členem pracovního kolektivu Mezinárodního hudebního festivalu v Brně, spolupracoval na vydávání reprezentačních publikací řady měst a obcí.

Pro nás, místní, byl vždy nepřehlédnutelný, zvláště v době konání folklórního festivalu Kraj beze stínu a také v období hodů. Fotil, zpíval, aktivně se podílel na kulturním životě obce. Patřil do dlouhé řady krumvířských stárků, a to již v roce 1950.

Je nanejvýš radostné, že i přes svůj zdravotní stav pracuje dál, přináší odkaz budoucím generacím v podobě perokreseb rodné obce a že tuto lásku přenesl na své děti a jejich rodiny.

(Věra Colledani)

Nyní na jaře 2012

Se svými rodiči

Stárek v roce 1950

Vánoční besídka ZŠ a MŠ Krumvír

Redakce si vyhrazuje právo podle potřeby příspěvky krátit a upravovat. Neprošlo jazykovou úpravou. Příspěvky do Krumvířského zpravodaje zasílejte na e-mail krumvirskyzpravodaj@seznam.cz nebo vhodte do schránky na OÚ Krumvíř.

Uzávěrka příštího čísla 15. 3. 2012.

Vydavatel: Obec Krumvíř, redakce: Obecní úřad Krumvíř, šéfredaktor: Božena Svobodová,

členové RR: Veronika Procházková, Kristýna Vlasáková

Místo vydání: Obecní úřad Krumvíř, četnost: Občasník – Reg. znak: MK ČR E 11712, Číslo 4/2012 - vyšlo 20. 12. 2012.

Grafická úprava a tisk: Vydavatelství Petr Brázda, Břeclav (tel.: 518 367 450, 608 709 602, e-mail: 518367450@iol.cz)